

И сънъ ли беше! — смутолеви той . . .
И стори му се работата вече
Като да е привършилъ, и набързо
Сбра сечива на каненъ да си ходи;
Но се изправи, застоя се, някакъ
Очуденъ: «Тукъ? Че какъ така? Защо? . . .»
А вперила в ~~за~~ него модри очи,
Каточели тя искаше, ~~онуй~~ *това*
Що не издума съ замъглени думи,
Да го додума съ погледъ — 'Дълга нощъ,
И Ненко е въ Загоре' . . . Като ножъ,
Пробиха сърце Бойково тезъ думи! —
«Остай си сбогомъ!» — Сбогомъ... много здраве!

* *

Невеста Райка още се не беше
Отсрамила, и срамъ надъ къщи падна.
Тъй бива то . . . Край плетъ помине някой,
Лулата си отърси и замине,
А току вижъ подпушило завчасъ:
Повейне ветрець — и гони белата!
Отъ де поя сирака, той самичкъ
Си знаеше, — а тласна го записанъ
Въ ~~бу~~ бурята на чувства що душа му
Опустошиха, първий вихрь още
Несмогнала да преживее, — както
Гора въ пожаръ: недогасена искра
Избий и съ двойна сила пламъ се емва,
И зеленъта превръща се на пустошь.
Не го свъртя в ~~къщи~~ къщи вечъсь всемъ,
И работата, подновена пакъ,
Като обувка скъсана подритна
И се извърна той въ несвясъ отъ нея.
Па и сама се работа извърна
Отъ майстора, полека, неусетно.
И да се не извърне! ~~Съ~~ зори
Излезе той — чакъ вечеръ се дотърта,